

Vstupem do Evropské unie se náš životní standard moc nepozvedl a kromě Řecka a Portugalska se nezměnily ani poměry ekonomické výkonnosti Česka k ostatním členům Unie. Při podrobnějším zkoumání by se asi dospělo k závěru, že náš životní standard se oproti konci socialistické epochy posunul pouze o růstový impuls daný přirozeným ekonomickým vývojem. Je otázkou, zdali by přirozený vývoj tehdejší společnosti negeneroval vyšší blahobyt než máme dnes. Totiž tehdejší stát by se na rozdíl od dnešní doby dobrovolně nevzdal ve prospěch velkého bratra bank a nezlikvidoval většinu průmyslových odvětví a to by dnes znamenalo ekonomické štěstí. Prostředky, které tehdejší stát vydával do tradičních oblastí jako je armáda, investice do infrastruktury, školství a na pomoc rozvojovým zemím, které se nacházely v zóně sovětského vlivu, se po převratu částečně vrhly do konzumu, částečně se těchto prostředků málo produktivním způsobem zmocnily vládnoucí elity a každoročně si stát masívně pouští žilou formou zisku bank, automobilek atd. odváděného do zahraničí. Už kovidová krize

naznačila, že něco zde není v pořádku, nebylo ve hře dilema vakcinace kontra vakcinace, ale rozum a přirozený instinkt proti černým silám iracionality, která se stala normou. Ozřejmilo se, že dlouhodobé nasměrování ekonomiky státu je vadné, ekonomická závislost na zahraničí nikdy v historii nedosáhla dnešního stupně, a ta spolu s jednostrannou ekonomicko-politickou orientací na EU učinily stát neobyčejně zranitelným. V geopolitice se dá vysledovat velmi jednoduché schema, o obou hlavních velmocech světa Číně a USA se dá říct, že jejich model kapitalismu je tvrdě podřízen státnímu zájmu a pracuje pro stát, český model pracuje pro koho? Dnes státní ekonomové v televizích a v novinách sdělují publiku, že je třeba čekat a doufat až se největší evropská inflace umoudří a dá-li bůh se třeba přiblíží evropskému průměru.

Příznak konce: nikdo v Evropě dnes s touto ideou už nebude polemizovat, nevíme co bude, ani přesně to, co skončí. Inflace je jedním z jevů, které nově naformátují společnost. V 19. století v průměrné evropské zemi 10 % nejbohatších ovládalo 90 % bohatství. Dnes to v západní Evropě kleslo na 50 % a lze se domnívat, že podobné je to i nás. Západní společnosti se čtyřicet poválečných let materiálně homogenizovaly a zprůměrovaly, velká část populace kolem společenského průměru se moc neliší v konzumním rozsahu, v hodnotách a ve společenských reflexích. V Česku naopak se materiálně homogenní společnost konce socialistické epochy velmi rychle příjmově diferencovala, nejdřív zásluhou privatizace, která přiřkla národní majetek často velmi nezaslouženým způsobem, velmi malou zásluhu na diferenciaci měla meritokracie, roli hrál podíl na moci a jistý typ poloorientálního nepotismu a vysoký stupeň korupce. Počátkem tisíciletí se česká společnost sešla se západní Evropou. Globalizace se zasloužila o to, že příjmově horní decil západní společnosti se neliší od české paralely. I když by se mohlo usuzovat, že meritokracie, dlouhodobý společenský výběr a tradice aristokratické zodpovědnosti, které stvořily západní bohaté, povedou k jiným instinktům a jiným modům chování než mají čeští nutně rychlozbohatlíci, nepotvrdilo se to, totiž

homogenizace ve vysokém stupni systémového rozkladu má všude stejnou tvář. Dlouho se zdálo, že rozdíl v konzumu mezi většinou společnosti a bohatým zbytkem není moc velký, ovšem už od konce 90 let začalo být zřejmé, že nastupuje velká společenská polarizace. V západní Evropě i u nás. Jak se pomalu z Čech odpařil průmysl a nahradily ho montovny a redukovalo se zemědělství, na jedné straně se vytvářela vrstva dobře zaplacených a na druhé straně vrstva námezdních zaměstnanců bez pořádné kvalifikace, do této skupiny patří i VŠ pochybných specializací. Zredukovaly se typy profesí a činností mezi oběma skupinami. Radikálně klesl podíl kvalifikovaných dělníků, zaměstnanců kvalitních specializací, řemeslníků apod. Třída dobře placených vyšších kádrů se prezentovala jako nositelka technologického pokroku a globalizace, tato třída se považuje za globálně pohyblivou, stala se soběstačnou a uzavřenou. Slabá výkonnost těchto nositelů technologického pokroku je jedním z důvodů naší inflace, která je z části způsobena absencí významnějších technologických inovací, které by snížily výrobní náklady, pokud by tomu tak nebylo, platilo by, že jsme už úplně jednou velkou závislou montovnou. Globální zaměnitelnost horní třídy je dobovou iluzí, platí to pouze u segmentu, který má přístup k finančním prostředkům, u druhé části horní třídy pouze u velmi malé skupiny vynikajících odborníků. Tedy větší část horní třídy v podstatě patří do skupiny námezdních zaměstnanců stejně jako zaměstnanci montoven.

Evropskounijní zelená politika přispívá k růstu společenské nerovnosti mezi chudnoucí většinou a bohatou menšinou. Např. stavební normy týkající se tepelných izolací a kvality životního prostředí vyvolaly růst nákladů na stavby a renovace budov. Termické spalování u pohonu aut má být v roce 2035 zakázáno, elektromobil bude minimálně o 50 % dražší. Evropská unie nastartovala v důsledku zelené politiky růst cen energií už dávno před nesmyslnou a sebevražednou politikou sankcí.

Nízkonákladové letecké společnosti jsou dnes nuceny revidovat své tarify a tím jak zmizí levné cestování, zmizí důležitý parametr, kterým západní konzumní společnost opijí průměrného občana. V dnešní době jedna část populace nepozorovaně ztrácí přístup k velké množině produktů a služeb. Nacházíme se ve stadiu moderní aristokratizace, vzniká třída aristokratů bez zásluh a malých kvalit, v tomto jevu není rozdíl mezi západní Evropou a naší společností. Oproti minulým epochám vzniká aristokracie, která necítí žádnou zodpovědnost za chudší většinu. Liberální společnost spočívá na příslibu prosperity pro všechny, pokud se ukáže, že jde jenom o vyvolené a to navíc málo zaslouženým způsobem a často nespravedlivě, dojde k velkému vystřízlivění z kvalit úžasné liberální svobody. Nevolník ve středověku moc neznal příjemné aspekty života bohatých, dnes je situace úplně jiná, nic se neutají, všechno se o všech ví. Společnost, aby se nerozpadla nebo nedošlo k sociálnímu výbuchu, bude muset pochopit, že environmentální normy škodí sociálnímu míru, společnost bude muset najít cesty k většímu přerozdělování bohatství a nově formulovat společenskou potřebnost a užitečnost.

| LIBOR ČÍHAL

■ ■ ■ ■ ■ (5 votes, average: **4,20** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděční za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím [pravidla diskuze](#).

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

